והאחרונים כתפו מדינה כי הרא"ה דעתו להיפון נמלה של חלכון אסור כי זהו עיקר הכיקום ופל מלחון מותר כי כון לא בייך ריקום והפ"ח, הסכים

(יד) כל ידן פיצא ה"ל בשלחו ומסרו לאחר אבל אם היא תחת ידו יש לחוש שחא לא

בכוֹל הואיל ואינו בכלל נבילה דאין בו נים ואוֹיבא דקר קיימינן הכא . (ואין להקשות בנמרא דדתי לק"ו דחלב שכן הוחר מכללה בתי' ולה יליף ק"ו מדם שענוש כרת ומ"מ מוחר בסגאם וכו' די"ל דם ים היחר לאיפירו דם שבשלו משא"כ גיד ודוק) . וא"כ הדרה קושי' חכפי לוגיל לדוכתי' ומס שנכאה בשנקדים דרמב"ם פסק בחלכות מ"א פ"ח

(יד) כל ידן שילה חלל שבלהו ומסרו להתר הבל הם היה תחת ידו ים לתום שחה לה מחת הבלים: (מו) בחל לה שלה ומים בל שלה מה בלים: (מו) בחל לה ומים שלה מים בל שלה מה בלים בל שלה החתרה מעל ששר הדומה ובכד של שלה המים שבר החתרה הבים ומים של שלה המים שלה היד החתרה הבים החתרה הבים החתרה הבים החתרה הבים החתרה הבים החתרה הבים החתרה בים החתרה של החתרה של החתרה של החתרה של החתרה של החתרה של החתרה בים החתרה של המון מו של המתר של המון בל של המתר של המון בל של המון בל של המון בל מתר של המתר של המון בל של מון בל המון בל של מון בל המון בל של מתר של המתר של המון בל של מון בל המון בל של המון בל של המול בל המול בל המול בל של מון בל המון בל של המול בל המול בל של מון בל המון בל של המול בל המול בל של מון בל המול בל של מון בל המון בל של המול בל המול בל של מון בל של בל המול בל של מון בל של מון בל של המול בל בל המול בל של מון בל של מול בל המול בל של מון בל של מון בל מון בל מון בל מון בל מון בל מון בל מול בל מון בל מול המול בל המול בל בל מון בל מול מון מון בל מול מול מון בל מול מון המול מון בל מול מון מון בל מול מול מון מון בל מו מב כל ירך (יד) שיצא מתחת יד ישראל מחותכת בדר שמתתכין אותה סנקרי בשר הוא בחוקת שניפל גירה : שמתתכין אותה סנקרי בשר הוא בחוקת שניפל גירה : ג' מי שניקר והלך לו ואין אנו יורעים, אם הוא בקי בניקור ואין יג שי שערקר והקר דו ואין אנן יודעים אם הוא בקי בניקור ואין בסבלים כמקר (ודקף שודשים בסבלים טותר: דיני (ודקף שודשים בסבלים ניקור ואם לא סבלים מיקור ואם אפבר למראות לו סותר: דיני (ודקף שודשים בסבלים ניקור ואם לא סבר למראות לכך מיקור ואם אפבר למראות לכקי אין לכמו בקי בניקור ומוחק לכברות! ואפ"ג דרוב המציון אל ניקור מוחחן הם (מו) מ"מ טוב להחמיר וע"ל שי א' גבי רוב מצייון

יד השבחים נאמנים על גיר הנשה ומיהו אין לוקחין בשר מכל מבח ששוחם לעצמו ומוכר לעצמו אלא א"כ היה מוחוק בכשרות:

לו דברים האסורים משום דם ובו י' סעיפים

דם בחסה (א) חיה ועוף בין שסאים בין שהורים אסורוכן דם 🛠 שליל אבל דם דגים והגבים מותר :

שיר אבל דם דגים והגבים מותו: דם ביצים אם ידוע שהוא מוקם האפרוח (פי מהתולה למהחות מו מדרם ביצים אם הידוע שהוא מרוקם האפרוח (פי מהתולה למהחות מו מרוקם האפרוח אין חייבין עליו אבל אם אינו ידוע שהוא נמצא עליה קורם דם וורק את הדם ואוכל את השאר והוא ממצא בחלבון אבל אם נמצא בחלםון כל הביצה אםורה: בכבל בות בות אבר אם נכמה בל המוכן כל דובי בות אטחיד. הגל (ני"ה החם נמלץ של קבר סחלפון וגם מתחוך הסיונו שנתפשע שון הקבר לה לכינים החבר כל הלפוף (ב) ווש מתחירון עוד דכל במולה על הקבר בל חלפון אפי" לא תתפשע כלל החבר בל (ד) ומום נתפשע המנסג במדינות אלו לאסור כל פילם ביש כם דם וחין מתלקיון בין הלבון לחלמון ובתקום דעיבגים להקל לזכוק הדם ולהתיר ספילם בתקום דמותר בין חלבון לחלמון ובתקום דעיבגים לקיפם עם הדם ולהתיר ספילם בתקום דמותר בין הלבון להחבר בתקום בתורהון:

ורין ניעוג לדי קניפה עם הדינוק בקערה ונמצא דם על הלמון של א' מהם אעפ"י שוורק החלמון שעליו הרם אסורה מפני שמאהר שהם מרופות בקערה החלבון, שהוא דק מתערב ביחר והכל אמור אבל ביצים שבורות יחד בקערה ולא פרופות ונפצא דם בחלבון של א' פהם יקח החלפונים חכשרים כל א' ואחד בפ"ע והם

מלקות ועיין משנה למלך הל' יסודי חורה דכת' להדיא לפרמב"ם פנהנה מאיסורי הנאם כדרך מותרים סגמתן לוקה ולכן סבירא לי׳ לרמב"ם הך דאופל גיד של נבילה אליבא דהלכתא דאין בנידין בנ"ש אחמר ומ"מ כיון דחייב משום אוכל גיד אף דלא חזי׳ וסתורה אחשביה לאפילה אף לענין נכלה אחשביה והאוכל גיד שהוא נכלה איך נאמר לענין ניד הוי אכילה ולענין נכלה לא חוי אכילה וחי שני הפכים בנושא אחד לכן גם משום נכלה חייב דהה אחשביה סתורם שיסים קרוי אכילם לגבי גיד ולכך גיד של פתאם פסור דמשום גיד ליכא דבשרו אסור וכיון דליכא משום גיד אף משום פחא פסור דאין בנ"ס ולא שייך דחתנא אהשבי' לגבי גיד דיסים קרוי אכילם דהתם אינו חייב משום גיד כלל וא"ש: אך לפ"ז יש לדקדק בהא דקאמר הנמרא בפסחים אי אין בנידין בנ"ם לא אמריק בשהוחרם גבלה סיא לגבי גיד דיסים קרוי אכילם דהתם אינו חייב משום גיד כלל וא"ש: אך לפ"ז יש לדקדק בהא דקאמר הנמרא בפסחים אי אין בנידין בנ"ם לא אמריק בשהוחרם גבלה סיא ונידה הותרה וקשה למה הלא האוכל גיד של נכלה לוקה משום לא תאכל נכלה נמי וא"כ כשהותרה להנאה אף גיד הותר דהא הוא ככלל ל"ת נכלה ונראה דבלא"ה יש לדקדק

דקאמר מאן הנא דם"ל אין בגידין בנ"ם ר"ש ר"ש ס"ל ג"ה אסור בהנאה וקשם הא איכא כ"י בן ברוקא דם"ל אין בגידין בנ"ש רדבוותי פבקיק: ולבן נראה דלכאורם קשם מאי איריא לר"ש דאין בנ"ב אפי' יש בנ"ב הא ר"ש ס"ל אין איסור חל על איסור בשים אופן א"כ מעולם לא חל נבלה על גיד והאוכל גיד של נבלה אין לוקם משום נכלם ואיך יחכן כשהוחרה נכלם גידה היחרה הא אין כאן בניד איסור נכלה ואיך יחשב בכלל היחר ול"ל מה בכך דאין כאן מקוה משום נכלה ואיך יחשב בכלל היחר ול"ל מה בכך דאין כאן מקוה משום נכלה דלא מל מ"מ סגיד בעימוחו נכלה וכשאוכל אוהו אוכל נכלה ושפיד יחכן כשהוחר נכלה חיא וגידה הוחר" אך זהו אם יש בגידין בנ"פ אבל אה אין כו בנ"פ א"כ בממ"ג בעצמתו אינו כאן כלל נבלם דהא לית ביה נ"מ רק דנימא דמ"מ האוכל אותו חייב משום נכלם דרחמנאא חשבי׳ לאכילה אף כשהותרה נבלה גיד' וכו' זהו ליתא לר"ש דם"ל אין איסור חל על איסור מייב משום ובלה וגיד בעלמתם ליכא ובלה דהא אין בנ"ם א"ב אין לד לומר כשהותרה וכו' ולכך לר"ש אמרינן דאסור אבל לפמ"ש דקיימ"ל דאיסור חל על איכור ובמ"ש הרמב"ם האוכל גיד נכלה חייב שתום א"כ פשיפא שיש לומר כשהותר' וכו' ולכך פסק מותר בהיאה ודברי הרמב"ם ברורים ומדוויקי' בגמ' ה.הר ר"ש ולא ל"י ב"ב ודוק

ועדיין מובה ליישב קושי' רשב"א מה דקאמר הגמ' אין בנידין בנ"מ ואיסור גיד ואיסור מוקדשין ליכא ונראה דההו' שם ריש פ' ג"ה ד"ה אוא ובי' התשו איך ס"ד דאין בגידין בנ"ם איך קחני אין נוהג בכמאה דלא חל איסור גיד על פמאה הא ליכא כאן איסור במאה דאין בנידין בנ"ם ונכאה לישבו דתו' בד"ה אלמא כהבו בשם ר"ח דמתחילה עלמותו של גיד שבר ולכסוף מתקשה ותובן ונעשה גיד ובגמרא דע"ג פלוגהא אי בעיק נבלה דחזי לגר או לכלב לאפוקי הרוה' משקרא דמתחילה לא היה חזי לגר לכ"ע מותר וזהן דנחלקו אי בנידין בנ"ם כ' רשב"א דפעם קלום אית ביה ונחלקו אי סיי סעם גמור או לא וא"כ ברור דלכלב חזי וכמ"ש התום' דמשליכין לחחולי' ולפ"ז י"ל כא דהאוכל גיד של אתשבוי לגבי גיד דניד שאני דמתחילתו הי' נבלה מעליא רק ה"מ למ"ד חזי לכלב אבל הרמב"ם פסק חזי לגר (ואף דר"מ אמר גיד של נכלה ור"מ ס"ל חזי לכלב ר"מ באמח ס"ל יש בגידון בנ"ם ואק פבקינן כר"מ ואא מפעמו' דבשינן חזי לגר) וא"ב אף לשנין גיד פקע איפורא בשנשה ען ול"ל רחמנא אהשבי' כנ"ל ולכך פבק האוכל של גבלה ועול חייב שקים דרומנא אחשבי' כנ"ל משא"כ בריב ג"ה מרח הגמ' לפלוא אוקימהא ליישבו וקאמר הגמ' או נימא דאין בנ"פ ואחיא בסך חגא חזי לכלב ולכך איסור גיד איכא ואיפור מוקדשין ליכה וכו' וה"ש ופפרס כמ"ש ד"מ דפחמת מתמתון ד"מ פ"ל חזי לכלב וה"ש ודו"ק יהיה איך כדון פריין פני כי ותהיח כשן למד בפוסק דנחוג בכללם ודוק:

במוקדשין ליכה וכו' וה"ש ופפרס כמ"ש ד"מ דמת המתמתון ד"מ פ"ל חזי לכלב וה"ש ודו"ק יהיה איך שיסי אין כאן קושי לחכמי לוידי ביון דפוסק דנחוג בכללם ודוק:

במוח ומאוחו ראיי הוכיח הראב"ד דרוב מצוי' בניקור מומחים הם ואי דחישיון לפושע ויסמוך על הניקור האים אף לראב"ד אין כאן פוכח' וצריך לדחוק בשלמה
בכוח ומאוחו ראיי הוכיח הראב"ד דרוב מצוי' בניקור מומחים הם ואי דחישיון לפושע ויסמוך על הניקור האים אף לראב"ד אין כאן כאן לדין לדחוק בשלמה
שלת הבראב"ד אף אם ביד ישראל צריך להבראותו לבקי א"כ אף בכוחי כן דלא ישנם בין כוחי לישראל אל בדם אם ישראל שולח לחבירו אמריק ודאי השלים הניקור א"כ חוששין

דחף סוח ינהג כן כשהוח ביד כותי ול"ע: 🖫 א קרים בים עליו וסקשו כל האתרונים דלקתן סימן פ"ו ס"ת העתיק המתבר לשין הרמב"ם דביני עוף סהור אפי' התחיל הדיקום אינו אפור רק מדרבק והפרישה והש"ך תי הדרם שנחסך לבשר ילא מאיסורו דגבלא ונעשה עפר והספר"ח חי דעם לא הים דם רק בשר ובאמת זה אינו דמעולם החילה הריקום דם וגם א"א מולא בשר בלי דם בחוכו כנודע לבבעים רק בלא"ה לק"מ דמה בכך דבחוך בשר דם בשלמא אם דם גרידא פשיםא דיש לאסור אבל אם אח"ב נבלע בבשר לו יהים החיכם מלא דם כ"ו שלא פירש מוחר דבפל אגב החיכה בשר ואף זה כמוהו הא הדם נכלע בבשר והרב ב"י שכחב דמן רמב"ם משמע דדם בנים דרבכן היינו דה"ל להזכיר דאם דם בריקום בלי בשר דאסור מסתורה אלא ש"ש דסביר' ליה דגם זה מדרבנן אבל לא דנלמוד מגוף הדין וא"כ אין כאן סתירת בש"ש דהא באמת כתב בסי' זה דאסור מהתורה ותה טורך

: ליק"ל ב לבורה נחפשה המנהג והאחרונים כחבו כי לא מן השם הזם רק מדינא כי חשבו לדעת הרא"ה וסייעתו דסברי נמצא על הלבון אסור ועל הלחק העיקר כרא"ה כי הסבעיים העידו שכל ינירת האפרוה היא בחלבון והחלמון נמצא לפעמים בחוך קיבת אפרוח ע"ש ובאמת קשה לדעתי לומר שכל באנים והרי"ף

סוכה ו' האוכל ג"ה של וכלה ושל עולה חייב שתים ובחלכה ה' כתב החוכל גיד של בהמה פמאם כולו פפור דביד אינו בפמאם סואיל ובשרו אסור ואיסור סמאם ליכא דאין בגידין בנ"ם וקשם מינים ובי' למה של נבלה ועולה חייב הא לית כאן איכור נבלה ועולה דאין בנידין בנ"מ וסרקב"ה סוכיף נסקשות בחשובה דאמרים להדיא בנמרא רים ג"ה דחמרינן ביד הנסה נוהג במוקדשין פשיפח וכו' וכ"ח חין בגידין בנ"ם וחיכור גיד חיכח ואיכור מוקדשין ליכא וכו' סרי מבואר דכי אין בגידין בכ"ם לה חייב משום מוקדשין ואיהו פוסק של עולה חייב שהים ול"ע . ועיין כ"מ שנ"כ לה תנה מענה לכן נרחה דם"ל לרמב"ם אף דחין בגידין בנ"ם סיינו לענין אכילם דלא שמי' אכילה אבל הנאה מיקרי דעכ"פ נהגה מביד ועיין חום׳ פסחים להכחחי לעיל דפ"ל דלכך לה דרשיק לה יהכל לחיסור הכילה דלה שייך בי' רק לחיסור הגחה וח"כ קשיח ליה סמ דאמרינו האוכל של נבילה חייב שתים וח"א אינו חייב אלא אחת ומודים באוכל של שולם ושל עיר סנדהת חייב שתים וסרח סגמרא לאוקמי סוב פלונהא בכולל ואיסור המוד וכו"

וקשם לימח בסך פליגי ה"ק סכר יש בנידין בל"ם ולכך חייב וחכמים כ"ל אין בגידין בל"ם

ולכך על נכלה לא חייב אבל של שולה ושל עיד סגדתת דסם אסורי הגאה מיהו איכא וחייב